

«Του γιοφυριού της Άρτας» η συνέχεια....

Οι μάστοροι ριχτήκανε στο χτίσιμο του έργου
Ο Πρωτομάστορας θρηνεί κι οδύρεται ο έρμος
Ανάθεμα στην πρόταση που το πουλί του είπε
«Τι έφταιξα και έχασα αυτήν οπού αγαπούσα;»

Τον άκουσε η γυναίκα του και του λεγε απ τον τάφο:
«Γιατί δεν τους σταμάτησες τους άλλους τους μαστόρους;

Μετά απ όσα πέρασα, κατέβηκα δω κάτω,
Εγώ, που σε λυπήθηκα και σε πολυαγαπούσα...»

Έτσι απομείναν ορφανά τα δυο μονάκριβά της
Κι έμεινε πίσω μοναχός κι ο δόλιος ο πατέρας
Να κλαίει απαρηγόρητος στο τέλος κάθε μέρας.

Από τη θλίψη σκέφτηκε κι εκείνος να πεθάνει

Ώστε στον Άδη κάτωθε να τήνε συναντήσει
Μα κι ο αδερφός της σαν περνάει αρχίζει να θρηνάει
Την αδερφή του σκέφτεται και πέφτει απ το γιοφύρι
Τα δυο τ αδέρφια χάθηκαν στου Αράχθου το ποτάμι

Και το γιοφύρι απόγινε με θλίψη στα θεμέλια
Κι όσοι από τότες το περνούν, φτάνουν στην άλληνη άκρια